

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 611/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 SŽ 21/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2015 faxom doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. januára 2015 v konaní sp. zn. 2 Sž 21/2013. Sťažnosť bola doplnená v písomnej forme podaním doručeným ústavnému súdu 14. apríla 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) rozhodnutím č. RP/052/2013 z 18. júna 2013 konštatovala, že sťažovateľka porušila povinnosť podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“). K namietanému porušeniu podľa názoru rady došlo tým, že sťažovateľka odvysielala na programovej službe ■■■ upútavky na konkretizované programy, ktoré však neoznačila totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhej vety vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška“), ako aj tým, že v konkretizovanom čase sťažovateľka na tej istej programovej službe odvysielaním informácie o svojej programovej ponuke neuviedla k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých požadovaný grafický symbol, a tak porušila § 5 ods. 1 vyhlášky. Rada sťažovateľke uložila pokutu 2 000 €.

Proti rozhodnutiu rady sťažovateľka podala opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Najvyšší súd rozsudkom z 28. januára 2015 v konaní sp. zn. 2 Sž 21/2013 napadnuté rozhodnutie rady potvrdil.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka dôvodí, že k zásahu do jej označených základných práv a práva garantovaného dohovorom došlo v dôsledku toho,

že „najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, a/resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady“. Nadväzne na to skutkovo uvádza, že neexistuje zápisnica spísaná podľa § 22 ods. 2 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorá by zachytávala priebeh oboznamovania sa členov rady s obrazovo-zvukovými záznamami sporných odvysielaných programov. V dôsledku toho došlo podľa sťažovateľky v správnom konaní k závažným porušeniam zákona, ktoré spôsobili nezákonnosť rozhodnutia rady. Keďže najvyšší súd na to neprihliadol, porušil jej označené základné práva a právo garantované dohovorom.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2Sž/21/2013 zo dňa 28.01.2015, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2Sž/21/2013 zo dňa 28.01.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v znení účinnom v čase doručenia sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom... Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 57 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke podľa jej vlastného tvrdenia doručený 5. februára 2015, kedy aj podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť. Sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu 7. apríla 2015 faxom a v písomnej forme ju doplnila podaním odovzdaným na poštovú prepravu 10. apríla 2015 a ústavnému súdu doručeným 14. apríla 2015. S ohľadom na aplikačnú súvislosť § 42 ods. 1 tretej vety a § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola účinne ústavnému súdu podaná 7. apríla 2015, hoci podľa citovaného § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s § 57 ods. 2 druhou vetou Občianskeho súdneho poriadku mala byť podaná najneskôr 6. apríla 2015 (keďže 5. apríl 2015 bola nedeľa).

Sťažnosť tak sťažovateľka podala oneskorene, preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj návrhom na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2016